

time the scientists have not positioned it as something separate. Although there are several mythical epic characters classification, but the characters children's prose are still unclassified. The article reviews the major classifications of fairytale characters given by V. Propp, M. Novikov, and L. Dunaevska. The publication also focused on the classification of L. Dunaevska, which is taken as a basis for the mythological characters classification in the modern works of Ukrainian children's writers. The author makes an attempt to extend and adapt such categories a goodness maker, an evil maker and a disadvantaged according to a children's prose character system. The classification is supported by examples of modern Ukrainian literature for children.

Key words: children's literature, modern children's prose, a children's prose character system, mythical epic character, a goodness maker, an evil maker, a disadvantaged.

УДК 392.1

Оксана ЛАБАЩУК

АВТОБІОГРАФІЧНА ОПОВІДЬ ЯК ПЕРСОНАЛЬНА МІФОТВОРЧІСТЬ

У статті проаналізовано специфіку міфологізації персонального досвіду жінок на основі їх оповідей про очікування та народження дитини. У сучасному світі уявлення про матір, немовля, народження передаються за допомогою ряду символів, які частково корелюють з традиційною фольклорною символікою, а також підлягають впливу міфологічної та християнської ідеології. Вагітність зображають як "час початку", "золотий вік", оточення вагітної жінки повинно бути красивим, гармонійним, радісним. Наші оповідачки підкреслюють, що під час вагітності намагалися спілкуватися тільки з приємними людьми, милуватися красою природи, що є аллюзією до райського саду. Одночасно шлях до материнства – це період важких випробувань, які необхідно подолати. Пологи – найскладніше випробування на шляху майбутньої матері. Процес пологів описується як складне випробування, боротьба, бій, який жінка повинна виграти, або ж як перешкода, яку жінка долає легко й успішно – "родила як у казці". Таким чином ці оповіді можуть розглядатися як приклади персональної міфотворчості.

Ключові слова: автобіографічна оповідь, міфологізація, персональна міфотворчість, персональний досвід, тілесний досвід, оповіді про очікування і народження дитини, традиційна фольклорна символіка, міфологічна символіка, час початку, золотий вік.

Постановка проблеми. У житті сучасної людини міфологічні уявлення продовжують займати важливе місце, передусім допомагаючи їй конструювати реальність. Міфологічні риси уважний дослідник часто

може побачити у текстах, які традиційно вважаються документальним жанром та розглядаються як різновид нефікційної прози. Йдеться про усні оповіді автобіографічного характеру. Як зазначає польський дослідник Войцех Юзеф Буршта, "кожна культура надає готові стандартні сценарії важливих історій, у які "вписується" індивідуальний досвід кожного з нас (дитинство, дозрівання, кохання, життєва невдача, родинне життя, зрештою, смерть). Схожі сценарії постачає міфологія, релігія, казка, ідеологія і література" [8, 17]. Навіть те, що здається найбільш індивідуальним і особистим, при уважнішому аналізі виявляється сформованим на основі зразків, які вже раніше побутували в культурі.

Оскільки людині необхідна семіотизація тих явищ, які з нею відбуваються, особистий досвід мусить бути нею осмислений та освоєний за допомогою притаманних людині культурних механізмів. Аби пояснити механізм цього явища, звернімося звернемося до моделі інтерпретації культури Кліфорда Гірца. На думку дослідника, людське мислення оперує "значущими символами", в ролі яких можуть виступати слова, жести, малюнки, музичні звуки – "все те, що виривається з рамок звичної реальності та використовується, щоб надати смислу досвіду" [1, 57]. Таким чином сенс людської культури, з погляду Гірца, полягає передусім у семіотизації досвіду. Для людини важливо "збудувати якусь будівлю на основі подій, через послідовність яких вона проживає", іншими словами – надати певного символізму речам і подіям, оскільки "ці символи, як джерела світла, настільки необхідні людині для орієнтації в світі саме тому, що несимволічні джерела, які органічно закладені в її тілі, випромінюють надто розсіяне світло" [1, 57].

Символічні орієнтири в культурі людина успадковує вже готовими, додаючи до них децимо власних конструкцій, опертих на особистий досвід. Поведінка людини формується під дією двох чинників: з одного боку, це явища і процеси, які контролюються вродженими механізмами, а з другого – все те, що контролюється механізмами культури. Однак межа між першим і другим є непевною і нестійкою: "Між тим, що говорить наше тіло, і тим, що ми повинні знати для того, щоб функціонувати, міститься вакуум, який ми змушені самі заповнити, і ми заповнюємо його інформацією (чи дезінформацією), яку надає нам наша культура" [1, 62].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Важливим для фольклориста є той факт, що художня природа автобіографічних оповідань не відрефлексована носіями традиції, тобто розповідь про пережите не сприймається виконавцями як творчість, а тим більше

творчість фольклорна. На підставі дослідження оповідної творчості жителів Верхньої Сілезії Д. Симонідес робить висновок, що "тут не існувало жодної соціальної групи, яка б свідомо плекала свої розповіді. Розповідання – це завжди спонтанний, випадковий процес, який виникає на маргінесі різних робіт та обов'язків" [9, 340]. Кожна людина здобуває власний життєвий досвід, а отже, має свою відмінну від інших, різнобарвну, сповнену переживань біографію. Ці біографічні спогади час від часу омовлюються, причому структура і функції виконуваного тексту залежатимуть від контекстуальних факторів: настрою, слухачів, оточення. Дорота Симонідес переконана, що факт конструювання власної біографії в процесі розповідання свідчить, що ми маємо справу з процесом творчим: "Сам факт висвітлення певних вражень, епізодів і затінення інших вказує на процес конструювання оповідання, на свідому творчість" [10, 20-21].

Піонерськими у галузі дослідження автобіографічних розповідей були роботи усних істориків. Однак наших колег цікавлять передусім пошуки особистісного бачення значущих подій минулого, що дозволяє вибудувати альтернативні історичні наративи [6]. Однак в усіх цих роботах дається ознаки недооцінка міфологізації розповідей про власне минуле.

З іншого боку, сучасна фольклористика також виявляє зацікавлення автобіографічними розповідями. Як і у випадку досліджень у галузі усної історії, у поле дослідницької уваги фольклористів потрапляють спогади про пережите, які мають передусім суспільно-історичну значущість. Тут можемо відзначити розповіді про період Другої світової війни, голодомор, вимушені переселення тощо [3; 4; 7].

Мета статті. Нашу увагу привертають автобіографічні розповіді жінок про особистий досвід очікування та народження дитини. Матеріалом стали усні розповіді жінок, зібрані переважно на теренах Західної України, записані методом наративного інтерв'ю. Усього у нашому розпорядженні було близько 500 записів. За нашими спостереженнями, сфера, пов'язана із дітонародженням, значною мірою підлягає сакралізації та міфологізації навіть в умовах сучасного світу. Метою цієї статті є показати основні семантичні пласти, пов'язані з міфологізацією вагітності та пологів сучасною українською жінкою.

Виклад основного матеріалу. Аналіз матеріалу засвідчує, що розповідям про вагітність і пологи властиві два типи позиціонування головної героїні: героїчний та інтуїтивний. Будуючи свою розповідь, жінка орієнтується на один із них. Героїня-богатирка весь час підкреслює, що вона, на відміну від інших жінок, сильна, витривала,

працьовита, може подолати будь-які труднощі, дати собі раду, а тому здатна подолати будь-які випробування, що випали на її долю, у тому числі труднощі, пов'язані з виношуванням і народженням дитини. Героїня інтуїтивного типу покладається передусім на свою особливу чутливість стосовно навколишнього світу: їй сняться віщі сні, вона по-особливому, як ніхто інший, може відчувати, що саме потрібно її дитині, знає, які ліки їй потрібно приймати, а які – ні. Саме завдяки надзвичайній інтуїції героїня його типу завжди обирає правильну лінію поведінки, приймає у складній життєвій ситуації єдино правильне рішення, а тому отримує омріяний скарб – дитину. У будь-якому випадку загальний візерунок розповіді вкладається у схему: передчуття вагітності як чогось незвичного, унікального, що має відбутися із жінкою; сприйняття вагітності як особливого, благословенного стану; спогад про пологи будується як розповідь про головну боротьбу та перемогу в житті жінки.

Першим етапом на шляху до материнства для жінки стає віщування про те, що вона стане матір'ю. Часто це повідомлення надходить у формі символічних знаків чи сновидінь. Універсальним оніричним символом тут виступає жива риба, яку бачить або ловить у чистій воді вагітна жінка.

«...І сняться мені сон, що така річка гарна, чиста і в тій річці риби плавають, я так раз – руки протягнула і зловила велику рибину. Вранці просипаюся та й кажу до свого чоловіка, кажу: "Юра, ти знаєш, я вночі зловила рибину, таку велику, така, ну, така вже рибина!" – А він каже: "Ясно, всьо понятно". А я собі без вніманія, як то "всьо понятно". Але дійсно, проходить деякий період, я оброщаюся до лікаря, лікар каже: "Ви знаєте, Ви вагітні" [Вишинська: 2012, ССП, 52 роки, двоє дітей].

Серед інших оніричних символів зустрічається будь-яка жива істота: козенятко, курчатко. Віщу семантику має збирання врожаю: плодів, ягід, грибів. Народження дитини віщують сні про те, що жінка купує дитячу коляску, ляльку тощо. В окремих розповідях про віщий сон дитину приводить жінці померлий родич. Загалом усі розглянуті випадки об'єднує уявлення про те, що, з одного боку, вагітність завжди настає несподівано для жінки, а з іншого – підкреслюється невідповідність настання вагітності. Початок вагітності для жінки пророкують вищі сили, попереджуючи про це у символічний спосіб. Така семантична модель дозволяє порівняти натальний наратив з євангеліським мотивом про Благовіщення Діві Марії, який, очевидно, мав вплив на формування жіночих розповідей. Завданням жінки в цей період є проявити інтуїцію й розпізнати свій незвичний стан, правильно зрозумівши віщування, послане їй зазвичай у формі сновидіння, та "розшифрувавши" мову свого тіла.

Найпоширенішими у середовищі сучасних жінок є розповіді про "радісну вагітність", які доцільно розглядати як реалізацію хронотопу Раю. Саме реалізацією міфологеми Раю та Райського саду можна пояснити включення до натального наративу численних спогадів про радість від спілкування вагітної жінки з природою, прогулянки на природі, споглядання красивих людей, квітів, слухання приємної музики.

«...І я зі своїм чоловіком, чоловік в мене досить добрий, такий врівноважений, серйозний, і ми все ввечері гуляли на повітрі свіжому, ходили парками, дивилися на зорі, на природу... Дуже в Тернополі гарне озеро, ходили кругом озера, багато ходили, і тому дитина розвивалася нормально» [Блашків: 2011, БВО, 50 років, двоє дітей].

«...Дитя наше, ще не народившись, росло в атмосфері музики, поезії, фарб. Відвідували філармонію, театр, різні арт-кафе, де проводились андеграундні концерти дивних людей, в стилі сюрреалізму, психоделіки, легкого року. Вдома грала класика, що насправді дуже розслабляє. Ми хотіли, щоб у дитинки ще в утробі вироблялось якесь конкретне відчуття смаку, щоб коли підросте, вже на підсвідомому рівні виникали якісь уподобання в більш творчому баченні світу» [Бабак: 2011, ЛВВ, 25 років, одна дитина].

Естетика, гармонія, краса довкілля, які покликані оточувати вагітну жінку, – усе це прояви панівних у суспільстві уявлень про золоту добу вагітності, які впливають на формування натального наративу.

Простежується тенденція до зображення протилежних, полярних ситуацій: вагітність сприймається або як благословенний стан, або як важке випробування, яке жінка повинна подолати. Вагітна жінка в традиційній культурі завжди сприймалась як лімінальна істота, що надзвичайно близько підійшла до вічного порогу між життям і смертю. Пригадуючи власний досвід вагітності, наші респондентки часто розповідають про фобії, які переслідували їх у цей період. Найчастіше говорять про страх народити неповноцінну дитину, страх перед пологами, страх смерті. Кожна вагітна жінка має здійснити героїчний учинок – народити дитину, і в цьому її призначення. Саме тому ще під час вагітності вона мусить проявити риси "героя в майбутньому". Такими рисами богатирської поведінки є мотив "богатирського сну" та "богатирської їжі". Жінки часто пригадують, що під час вагітності їм надзвичайно хотілося спати, однак найбільш розповсюдженою є розповідь про зміну смакових відчуттів та споживання величезної кількості їжі під час вагітності.

«...Як розвивалася друга дитина, такі в мене були симптоми, що я постійно спала. Вот... вот сонливість, така мені найшла сонливість, що

як в день, вот днём я сплю. Я сиджу на роботі за столом – я сплю, я їм – я сплю» [Ліса: 2011, ГГМ, 49 років, двоє дітей].

«Я їла всьо: і що мені подадуть, і що сама приготую, <...> в мене, так як би, почалась... якийсь такий відрізок в житті, що, в якому саме важливіше було – їда от, щоб тільки їсти. Я на роботу ходила до декретної відпустки, постійно думала про їду, думала, що приготувати, що б то таке з'їсти, були такі моменти, що я вночі як захочу щось, то мені от подавай, бо не знаю, бо щось зі мною станеться. В мене на рахунок іменно харчування то була сама більша проблема, бо всі родичі нічого не бачили і нічого не чули, тільки щоб мене нагодувати. От – [Кришук: 2011, СНВ, 25 років, двоє дітей].

Для розповідей про пологи характерним є чітке семантичне протиставлення свого і чужого простору. У цих текстах ми зустрічаємося з опозицією "рідний дім пологовий будинок". Причому останній набирає семантичних характеристик чужого світу, у якому все чуже і все вороже налаштоване стосовно роділлі. Жахливі умови пологового будинку протиставляються рідному домові. Уявленню про пологовий будинок як про "страшне" місце певною мірою сприяли практики дітонародження, які використовувала радянська офіційна медицина.

«Ті стіни морально вбивають, морально вбивають ще як тільки за поріг стаєш лікарні... а ще тоді, в той період. Зараз трошки інакше. А тоді вже <пауза> таке враження що... не самі приємні враження. Мене морально вбивали ті халати, що давали їх невідомо на скількох вони роженицях були, ну їх то ніби з метою дезінфекції, підтримання значить... режиму лікарні, щоб чисто було, їх стерилизували і давали знов сорочки ті брудні жах... то мене морально вбивало, і не дозволяли в домашньому одязі» [Зимницька: 2011, ЗАС, 44 роки, двоє дітей].

«Санпропускник? це є щось таке, я вам би сказала, що то якісь такі ворота з пекла в рай, або наоборот – з раю в пекло. Це такі ворота, які треба пройти, коли тебе принижують, принижують твою гідність. Ой, не хочу того всього розказувати, напевно, ті жінки, які рожали – це всьо знають, що таке клізма, знають, що таке, коли в тебе аналізи крові беруть, то всьо, ще гріх з тим, можна перейти, то всьо, але санпропускник – це дуже страшна штука. Повірте мені, краще зразу йти рожати!» [Савчук: 2011, ДММ, 40 років, троє дітей].

Пологовий будинок був "закритим" закладом: туди не могли заходити сторонні, жінка не мала права ні на власний одяг, ні на особисті речі, а комунікація з зовнішнім світом здійснювалася за допомогою записок та передач. Нинішні зміни в перинатальній медицині дещо згладили це протиставлення, однак остаточно не ліквідували страх перед половим

будинком. Ось фрагмент розповіді зовсім молодій жінки, яка ділиться схожими відчуттями:

«Мене завели тоді саму одну, так ніби в якусь тюрму. Дали мені сорочку, розріз від горла аж самого, до самого пупка. Я ходила повністю гола. З моїх тапочків поїздивалися, тому що в мене були такі пухнасті песики. Вони сказали, що так ніби я зібралася на якийсь концерт, а не в родзал» [Гецнар: 2011, НРС, 23 роки, одна дитина].

Розповідь про "страшний роддом" реалізується за допомогою низки мотивів: приниження жінки під час проходження санпропускника, сорочка в пологовому будинку, "розбирання" породіллі (знімання прикрас, розв'язування шнурків, розплітання волосся); страх смерті під час пологів, прощання породіллі з родичами і близькими.

Головний конфлікт у розповідях про пологи виявляється у "двобої з болем": як породілля зуміла впоратися з больовими відчуттями, перемогла біль. Біль є одним з основних антагоністів жінки в розповідях про пологи. Описи больових відчуттів під час пологів займають чимало місця в нашому матеріалі. Жінки порівнюють свої больові відчуття з тортурями, фільмами жахів, війною.

«Схватки тривали чотири години. Оце був фільм жахів. Страшенно боляче. Я не знала куди себе подіти, що робити, хотілось кричати і корчитись від болю» [Бабак: 2011, ЛВВ, 25 років, одна дитина].

«Скрізь у родильному залі стояли дзеркала, я обернулася і побачила свої страшні, залиті кров'ю очі, бо в мене під час родів потріскали судини і очі здавалися всі в крові. Під очима були страшні синяки. Таке складалося враження, що за тих двадцять хвилин, що я була в родильному залі, перейшла всю світову війну» [Біла: 2011, ННТ, 23 роки, одна дитина].

Цікавим є протиставлення пологів та весілля, яке знаходимо в розповіді однієї з наших інформанток:

«Одним словом, коли я вийшла у коридор, подивилася в зеркало на себе <сміється>, почал... , почала дуже плакати, що дуже в мене попід очі синяки і потріскали капіляри. І тут виходить ця медсестра і каже: "А ти що хотіла, після родів красунею бути?" Каже: "То ж не весілля, то роди були" [Гринчевська: 2011, ГСБ, 44 роки, двоє дітей].

Ще одним типовим проявом героїчної поведінки жінки під час пологів є її стриманість, терплячість, відсутність криків чи інших звичних реакцій на біль. Оповідаючи про тяжкі випробування під час пологів чи про свою надзвичайну терплячість, жінки таким чином підкреслюють власний героїзм, здатність подолати усі випробування і виграти бій.

Мотив власного героїзму постійно підкреслюється жінкою, реалізуючись за допомогою понять "війна", "мати-героїня". На протизагу розповідям про муки і страждання під час пологів, які підкреслюють героїчну поведінку жінки в екстремальній ситуації, цілий ряд оповідачок говорять про свої пологи як надзвичайно легкі. Легкими пологами жінки вважають такі, які тривали недовго і не викликали особливо болючих відчуттів.

«Ви знаєте, ви, напевно, попали на ту щасливу жінку, яка не знає, що таке болючі перейми <...> Це означає – раз, два, три! Перейми почалися, а потім бац – і народилася дитина! <...> Перша дитина – перейми були трошки довші, ну я б не сказала, що то було болюче, це просто для мене перший раз – це було просто як народження якогось дива. Ну трошки больно, але потім було дуже нормально. Друга дитина – ще краще народилася. В цей раз я вже знала, як народжувати. <...> А треті роди ще краще. То просто лікарі не встигли мене вже довести до того крісла, де я мала рожати. Це просто я до нього побігла, вилізла і сказала: "Тримайте дитину!" [Савчук: 2011, ДММ, 40 років, троє дітей].

Типовим порівнянням для легких пологів є формула "родила як в казці".

Висновки. Отже, розповідаючи про власну вагітність, жінка зосереджує увагу на ній як на явищі унікальному, детермінованому вищими силами, жінка ж покликана лише бути виконавицею цієї трансцендентної волі. У розповіді про перебіг вагітності використовується хронотоп Раю, тому сама вагітність зображається як "найщасливіший період у житті жінки". Описуючи досвід пологів, сучасна жінка знову ж таки зосереджується на унікальності, непересічності цієї події ("родила, як у казці"), всіляко підкреслюється креативний потенціал жінки. Використовуючи вироблені усною традицією способи говорити про народження дитини, сучасні матері можуть висловити свої глибокі внутрішні переживання і світовідчуття стосовно власного досвіду тіла і досвіду пережитих емоцій.

Цей досвід тіла сучасною культурою материнства інтерпретується як досвід особливий, досвід метафізичний, досвід містичний. Мірча Еліаде трактує досвід такого характеру як сакральний, використовуючи термін "ієрофанія" – безпосереднє чуттєве сприйняття священного об'єкта [2]. Говорячи словами Олександра Панченка, "основою і безпосереднім джерелом релігійної діяльності є емпіричний досвід переживання надприродного і сакрального. Не зважаючи на те, що релігійний досвід є дорефлексивним і неверифікованим феноменом, його наслідки для повсякденного соціального життя не варто

недооцінювати" [5, 76]. Варто наголосити, що народження дитини сприймається нашими сучасниками як отримання надприродного досвіду, який за своєю суттю є феноменом сакральним, що служить причиною для його міфологізації.

Список використаної літератури

1. Гирц К. Интерпретация культур / Клифорд Гирц ; пер. с англ. – М. : Российская политическая энциклопедия (РОССПЭН), 2004. – 560 с. (Серия "Культурология. XX век").
2. Еліаде М. Священне і мирське; Міфи, сновидіння і містерії; Мефістофель і андрогін; Окультизм, ворожбитство та культурні уподобання / Еліаде Мірча ; пер. з нім., фр., англ. Г. Кьоран, В. Сахно. – К. : Основи, 2001. – 591 с.
3. Кузьменко О. Фольклорні особливості народних оповідань про голодомор (на матеріалі власних записів з Вінничини) // Відлуння геноциду 1932-1933. Етнокультурні наслідки голодомору в Україні / за ред. Р. Кирчіва, О. Романіва. – Львів, 2005. – С. 90-95.
4. Мишанич С. В. Усні народні оповідання. Питання поетики / С. В. Мишанич. – К. : Наукова думка, 1986. – 328 с.
5. Панченко А. А. Христовщина и скопчество: фольклор и традиционная культура русских мистических сект / А. А. Панченко. – М. : ОГИ, 2004. – 541 с.
6. У пошуках власного голосу: Усна історія як теорія, метод та джерело : зб. наук. ст. / за ред. Г. Г. Грінченко, Н. Ханенко-Фрізен. – Харків : Торгсін плюс, 2010. – 248 с.
7. Халюк Л. Фольклорні особливості усних оповідань про переселення 1947 року / Л. Халюк // Народна творчість та етнологія. – 2011. – № 1. – С. 94-99.
8. Burshta W. J. Anamorfozy. Poza akademi? / Wojciech J. Burshta // Ojzhyzny slowa. Narracyjne wymiary kultury / red. W. J. Burshta, W. Kuligowski. – Pozna? : Pozna?skie Towarzystwo Przyjaci?? Nauk ; Uniwersytet im. Adama Mickiewicza, 2002. – S. 5-18.
9. Simonides D. Opowiadania ludowe / Dorota Simonides, Janina Hajduk-Nijakowska // Folklor G?rnego Sl?ska / pod. red. Doroty Simonides. – Katowice, 1989. – S. 335-416.
10. Simonides D. Przyszlo?? folklorystyki. Marzenia czy potrzeba naukowa? / Dorota Simonides // Folklorystyka: dylematy i perspektywy / redaktor naukowy Dorota Simonides. – Opole : Uniwersytet opolski ; Instytut Filologii Polskiej, 1995.- S. 11-27.

Одержано редакцією – 21.10.2014. Прийнято до публікації – 16.12.2014.

Аннотация. Лабацук А. Автобиографическая рассказ как персональная мифотворчество. В статье проанализирована специфика мифологизации персонального опыта женщины на основе их рассказов об ожидании и рождении ребенка. В современном обществе представления о матери, младенце, рождении передаются при помощи ряда символов, которые частично коррелируют с традиционной фольклорной символикой, а также подвержены влиянию мифологической и христианской идеологий. Беременность изображают как "время начала", "золотой век"; окружение беременной женщины должно быть красивым, гармоничным, радостным. Наши рассказчицы подчеркивают, что во время беременности старались общаться только с приятными людьми, любоваться красотой природы, что является

аллюзией к райскому саду. Одновременно путь к материнству – это период сложных испытаний, которые необходимо преодолеть. Роды – наиболее трудное испытание на пути будущей матери. Процесс родов описывается как сложнейшее испытание, борьба, сражение, которое женщина должна выиграть, или же как препятствие, через которое героиня проходит легко и успешно "родила как в сказке". Таким образом эти рассказы могут рассматриваться как образцы персонального мифотворчества.

Ключевые слова: автобиографический рассказ, мифологизация, персональное мифотворчество, персональный опыт, телесный опыт, рассказы об ожидании и рождении ребенка, традиционная фольклорная символика, мифологическая символика, время начала, золотой век.

Summary. Labaschuk A. Autobiographical narrative as a personal mythcreation. The peculiarities of mythologization of women's personal experience on the basis of their narratives about expecting and birth-giving to a child are analyzed in the article. The images of mother, infant, and birth-giving are passed through a series of symbols partially related to the traditional folk symbols, and influenced by mythological and Christian ideologies of contemporary society. Pregnancy is described as the "beginning", "Golden Age"; the surroundings of the pregnant woman must be beautiful, harmonious and joyful. Our narrators emphasize that during pregnancy they tried to communicate only with nice people, enjoy the beauty of the nature, which is an allusion to the Paradise Garden. At the same time the way to motherhood is the period of difficulties and challenges that must be overcome. Childbirth is the most complicated challenge of the future mother. The process of birth-giving is described either as a hard challenge, fight which the woman must win or as an interference which the woman successfully overcomes and gives birth "like in a fairy tale". Thus these narratives can be viewed as the examples of personal myth coinage.

Key words: autobiographical narrative, mythologization, personal myth coinage, personal experience, bodily experience, narratives about expecting and birth-giving to a child, traditional folklore symbolic, mythological symbolic, beginning time, Golden Age.